Taina castelului
MAC LLOYD
INCE
detectivul
SĂPTĂMÂNAL
Nº 22
LEI 5

Colecţia „Detectivul”
Nr. 22

Mac Lloyd

TAINA CASTELULUI

V.1.0

Editor I. G. HERTZ

2 Mai 1935

1
X-UL ROŞU

RAREORI L-AM VĂZUT PE PRIETENUL MEU, marele detectiv Joe Bull, atât de îngândurat la primirea unei scrisori.

Învârtea mereu în mână plicul lunguieţ de hârtie fină, pecetluit cu ceară roşie şi se uita când la adresă, când în dosul plicului până ce, în cele din urmă se hotărî şi apucă de pe masă cuţitul de tăiat hârtie.

— Nu e vorbă, ar trebui să-l ud mai întâi, murmură el, dar mi se pure prea subţirel pentru glume de astea. S-ar mai putea de-asemenea să se şteargă literele şi să nu mai pot citi scrisoarea

Să-l ude... prea subţire? Ei drace! Mă dădui cu scaunul niţel mai încolo.

Se întâmplase nu odată să băgăm scrisorile mai întâi într-un castron cu apă şi până acum această măsură de prevedere ne fusese de folos. Chiar şi într-un plic – vorbesc de cele groase – se pot pune mici maşini infernale. Vai de acela care primind o astfel de scrisoare o deschide fără să se gândească la ce îl aşteaptă!

După cum spuneam, Joe ţinu câtva timp cuţitului în mână, apoi dintr-o singură mişcare deschise scrisoarea.

Nu se întâmplă nimic, ceea ce mă făcu să scot o exclamaţie de mirare.

În vremea asta, Joe scoase foaia de hârtie din plic.

— Ce te face să te temi atât de scrisoarea asta? îl întrebai eu.

— Pentru că am fost înştiinţat să mă păzesc, răspunse el scurt şi se adânci în cititul ei.

Cine îl înştiinţase sau, mai bine zis, cum?

A trebuit să-mi înfrânez deocamdată curiozitatea căci Joe reciti scrisoarea de trei ori înainte de a o pune pe masă ca să-şi aprindă îngândurat o ţigaretă. Pe urmă îmi zâmbi împăciuitor.

— Ce dracu, nu mai fă pe misteriosul cu mine! îi zisei înciudat.

— Citeşte şi să ne sfătuim apoi ce e de făcut! răspunse el întinzându-mi scrisoarea.

Iată ce scria în ea:

Prea stimate mister Bull,

Vă rog să veniţi imediat în castelul Chimeys din Scoţia.

Am neapărată şi grabnică nevoie de ajutorul dumneavoastră. Folosiţi-vă de cel mai repede mijloc de călătorie. Cheltuielile de drum n-au nici o importanţă, deoarece e vorba de o chestiune cât se poate de serioasă unde se cere multă agerime şi, mai ales, discreţie. Amestecul poliţiei nu e de dorit şi nici nu am prea multă încredere în poliţia noastră.

Vă adulţi aminte de vânătoarea pe care am făcut-o împreună în junglele Benaresului? Ne-am cunoscut atunci ce e drept, numai în treacăt.

Încă odată, vă rog veniţi cât mai repede cu putinţă!

Al dumneavoastră,
Lord Allan Caterham.

Aşa dar, un strigăt de ajutor ca atâtea altele pe care le primeam, cu deosebirea că de astă dată clientul era un lord.

Mărturisesc că nu pricepeam de fel pentru ce Joe face pe misteriosul, şi mai cu seamă, de ce se ferise să deschidă scrisoarea. Să-mi fi scăpat mie ceva din vedere?

Pusei cam şovăind hârtia pe masă şi Joe o vârî numaidecât în buzunar. Plicul îi lăsă însă unde era, ceea ce mă miră foarte mult. De aceea; îl luai repede şi începui să-l întorc pe toate feţele.

— În sfârşit! Bine că a dat Dumnezeu! râse Joe. Ia să vedem, ai priceput ceva?

Fără să-i răspund, mă uitam buimac la plic, crezând că voi găsi pe el ceva mâzgălit cu creionul, dar nu văzui nimic.

Tocmai voiam să-l pun pe masă dând din umeri când Joe îmi zise:

— Ţine-l pieziş în dreptul luminii şi vei găsi ceva.

Îl ascultai. Nu zării la-nceput decât nişte mici zgârieturi dar după câtva timp băgai de seamă că sunt litere. Putui în sfârşit silabisi: „Fereşte-te”.

Altceva nimic, era însă de ajuns ca să pricep, prevederea lui Joe.

— Ei, ai găsit? râse el.

— Lesne ţi-e să vorbeşti, răspunsei eu cu ciudă. Parcă n-ai şti ce miop sunt!

— Hm… Fac prinsoare că ai fi deschis scrisoarea de-a dreptul fără să mai examinezi plicul. Dragul meu, cine e miop să se slujească de lupă, tu însă tot nu te-ai învăţat minte ca să fii ceva mai prevăzător. Mie mi-au atras numaidecât luarea aminte

zgârieturile acelea, pe care le-am simţit de altfel şi la pipăit. Abia pe urmă am înţeles ce e, adică înştiinţarea.

— Într-un singur punct te înşeli însă, Joe. Nu de scrisoare erai înştiinţat să te păzeşti.

— Deoarece nu sunt atotştiutor, puteam să presupun orice.

— Şi acum, când nu e vorba să te fereşti de scrisoare, ce concluzii tragi?

— Nu te-ai exprimat bine, Mac. Înştiinţarea se referă tocmai la scrisoare, numai presupunerile mele că ar fi în ea vreo surpriză drăguţă sub forma unui explozibil, nu s-au adeverit.

— Am avea deci de întâmpinat primejdii dacă am îndeplini, cererea lordului Caterham?

— Aşa e, dragul meu. Va trebui să fim de acum încolo cu mare băgare de seamă, căci sunt hotărât să nu refuz rugămintea lordului.

— Cu alte cuvinte, plecăm în Scoţia?

— Da, şi chiar cât mai curând cu putinţă. Tot n-avem acum ce face.

— Lordul Caterham... murmurai în vreme ce pufăiam îngândurat din ţigara mea favorită Al Kam. Ascultă, Joe, eu nu-mi amintesc de fel de el. La Benares am fost acum trei ani când ne invitase maharadjahul la vânătoare. Nu ştiu însă să fi fost şi un lord printre musafirii lui.

— Pentru că pe atunci nu era încă lord, ci numai sir Caterham. Asta e singura deosebire, dragul meu. A, ia stai, tocmai mi-am adus aminte de ceva! Nu, nu, nu cred să mă înşel. Chiar mi-am tăiat nu de mult o notiţă din *„Times”.* Ei drăcie! Acum ştiu bine că nu mă înşel. Ştii ce, băiatule? Lordul Caterham, adică bătrânul lord a fost amestecat într-o afacere scandaloasă. S-a însurat, deşi în vârstă de 68 de ani cu o fostă dansatoare de la Folies Bergère din Paris, care nici măcar nu mai era în prima ei tinereţe. Curând după aceea lordul s-a sinucis şi soţia lui, a fost găsită în aceeaşi noapte omorâtă în parcul castelului. Se pare că acum tânărul lord are motive serioase să-mi ceară sfatul. Ia să caut eu notiţa din gazetă.

Joe sări de pe scaun şi alergă în camera lui de lucru. Mă dusei după el.

Îl văzui cotrobăind într-o mapă; căută mult vreme, până ce găsi ce îi trebuia.

În clipa aceea se auzi sunând prelung la poarta vilei noastre.

— O telegramă, zisei eu uitându-mă pe fereastră. Factorii ăştia cred întotdeauna că le e îngăduit să scoale toate casa în

picioare.

— Du-te mai bine şi vezi ce e, îmi strigă Joe.

— S-a dus Pitt, îi răspunsei, mirat de nervozitatea prietenului meu.

Aştepta oare o a doua veste grabnică?

Ieşii totuşi înaintea servitorului, care îmi întinse telegrama zicând:

— Urgentă.

Mă întorsei la Joe. Mi-o smulse din mână, o citi şi-mi spuse îngândurat:

— E de la lordul Caterham. Nu prea mă dumiresc ce poate fi. Conţinutul nu se prea potriveşte cu cele scrise în scrisoare.

— Cum aşa? făcui eu, aruncându-mi ochii pe telegramă.

A trebuit însă să-i dau dreptate lui Joe, căci iată ce citii:

Nu veniţi de-a dreptul la castelul Chimeys ci duceţi-vă mai întâi la verişoara mea Virginia Howard din Edinburgh. Veţi afla acolo despre ce e vorba. Plecaţi cât mai repede cu putinţă.

Telegrafiaţi la Edinburgh ora exactă a sosirii.

Lord Caterham.

— Trebuie să se fi petrecut ceva între timp, zisei eu întinzând lui Joe telegrama.

El nu răspunse şi începu să se plimbe cu paşi mari prin odaie, apoi se opri brusc, se uită lung la mine şi mormăi:

— Mai că l-aş întreba pe lord dacă telegrama e într-adevăr de la el.

— Pe dracu! Nu cumva bănuieşti că ni se întinde o cursă?

— Nici eu nu ştiu ce să cred, răspunse Joe îngândurat.

— Atunci telegrafiază şi întreabă.

— Răspunsul nu ne-ar mai găsi, dragul meu. Să căutăm să aflăm adevărul pe altă cale. Să nu ne dăm prinşi orbeşte în cursă. Mă voi orienta îndată cum putem ajunge mai curând la Edinburgh.

— Ce-ar fi să închiriem un avion?

— Hm... n-aş fi bucuros, căci aş vrea să mă încredinţez în cursul drumului dacă nu suntem urmăriţi.

— Crezi că suntem chiar de pe acum supravegheaţi?

— Tot ce se poate. Odată cu scrisoarea lordului n-ar putea să fi sosit şi un spion la Paris, care să vrea să afle ce avem de gând

să întreprindem.

— Bine zici!

— Ba sunt chiar sigur că aşa stau lucrurile, dragă Mac. De aceea trebuie să fim de data asta cu şi mai mare băgare de seamă, Ar fi bine să luăm trenul pentru Amsterdam în loc să mergem cu vaporul, şi de acolo să angajăm un yacht cu motor care ne va duce la Edinburgh. Până la Amsterdam ne vom putea încredinţa dacă suntem urmăriţi sau nu.

— Şi vrei într-adevăr să telegrafiezi sosirea noastră?

— Deocamdată nu, poate însă de la Amsterdam; atârnă de împrejurări. Trenul nostru pleacă la 1 din gara Saint Lazăre, avem deci destul timp, să mai chibzuim asupra diferitelor chestiuni ce ne interesează.

Se lăsă în fotoliu şi îşi aprinse o ţigaretă. El însă simţii nevoia să fac o mică plimbare.

Abia trecuse de ora 9 şi aveam toată dimineaţa înaintea noastră. În vremea asta, Pitt va împacheta geamantanele.

Era înainte de amiază şi o luai spre Champs-Elysees.

Să fi mers vreun ceas când auzii paşi în urma mea. Nu mai încăpea îndoială că venea cineva în fugă. Mă oprii brusc în loc şi mă izbii de un individ care fu cât p-aici să mă dea jos. Când mă văzu, tresări ca şi când m-ar fi recunoscut şi-mi aruncă un pacheţel. O luă apoi la goană fără să ia în seamă strigătele mele.

Ridicai repede pacheţelul de jos şi mă luai după el. Îl pierdui însă din vedere.

Dar deodată mă oprii încremenit în loc auzind o pocnitură. Desigur o detunătură de armă.

O luai la fugă într-acolo şi când trecui de un tufiş zării o maşină care porni într-o goană nebună spre oraş. Când ajunsei la locul unde stătuse maşina, văzui câteva picături de sânge pe jos.

Înţelesei numaidecât că aici se petrecuse o dramă şi victima nu putea fi decât individul care îmi aruncase pacheţelul. După ce îl împuşcaseră, îl târâseră în automobil, rănit sau mort şi asta ziua în amiaza mare.

Mă uitai în juru-mi dar nu văzui pe nimeni. Mi-era ciudă pe mine că în uluiala mea uitasem să-mi însemn numărul automobilului.

Ce îmi rămânea acum de făcut? Pe pacheţel, lung de vreo treizeci şi lat de cel mult doi centimetri, învelit în hârtie cafenie de împachetat, nu scria nimic.

Fugarul tresărise la vederea mea. Să mă fi cunoscut oare? Era o simplă întâmplare că mă întâlnise, sau avea şi altminteri de

gând să-mi aducă pacheţelul, mie sau… prietenului meu ce Bull?

Aşa trebuie să fie, nici nu se putea altfel şi cel mai bun lucru pe care îl aveam de făcut era să mă întorc imediat acasă, Joe va şti ce e de făcut sau va găsi vreo lămurire din conţinutul pacheţelului.

Mă urcai în prima maşină pe care o întâlnii în drum şi după vreo zece minute străbăteam în fugă grădina vilei noastre, dând buzna gâfâind în odaia de lucru a lui Joe.

Îl găsii tot unde îl lăsasem, pierdut în gânduri.

— Ce e, Mac, arde undeva? mă întrebă el când mă văzu. Ori te-a fugărit cineva?

Mă lăsai obosit în fotoliu şi îi povestii pe scurt cete întâmplate, Băgai de seamă că mă ascultă cu o încordare din ce în ce mai mare. Se apropia apoi de mine, clătină capul şi zise:

— Ia să văd şi eu pacheţelul acela misterios.

Îl scosei din buzunar şi i-l dădui numaidecât. Se uită lung la el, îl întoarse pe toate părţile, pe urmă dezlegă cu băgare de seamă sfoara cu care era legat.

— Numai de n-ar exploda, făcui eu cam îngrijorat. Zău că nu m-aş mira…

— Nu-ţi fie frică, l-am examinat eu bine, mormăi Joe dându-se mai aproape de fereastră.

Pacheţelul conţinea o cutiuţă lunguiaţă de abanos. O foaie de hârtie zbură pe jos. Mă aplecai şi o ridicai.

— E pentru tine, Joe! exclamai eu. Aşa dar, individul ştia cine sunt.

— De la început m-am gândit că nu poate să fie o simplă întâmplare, dragul meu. Omul acela s-a luat, probabil, după tine, de cum ai ieşit pe poartă şi nu aştepta decât un moment prielnic ca să-ţi dea pacheţelul. Nu se aştepta însă să fie urmărit. Se vede că te-a pierdut la un moment dat din ochi, te-a căutat şi a băgat de seamă că e cineva în urma lui. A întors capul şi a recunoscut în el un duşman, de aceea a luat-o la fugă şi s-a izbit pe neaşteptate de tine. Mare prostie a făcut că nu s-a pus sub ocrotirea ta; asta i-a fost pierzania. Din cele spuse de tine, bănuiesc că a fost omorât cu un glonţ de revolver şi târât apoi în maşina care aştepta. Aş avea poftă să cercetez şi eu locul unde a fost atacat individul cu pricina. A, uitasem de bilet. Ia citeşte-l, poate aflăm câte ceva din el.

Despăturai hârtie şi citii următoarele:

Prea stimate domnule Bull,

Alăturata cutie e pentru lordul Caterham şi îl priveşte personal. Vă rog predaţi-o fără a o deschide. În nici un caz nu rupeţi sigiliile. Ştiu că sunteţi om de onoare şi că vă veţi ţine de cuvânt.

Cineva care vrea să-şi îndrepte greşeala.

— Hm… cineva care vrea să-şi îndrepte greşeala, repetă Joe aproape în şoaptă. Multe lasă şi se înţeleagă semnătura asta, dragul meu. Aş putea, zice un întreg roman.

— Cum aşa? făcui eu mirat.

— Să presupunem, de pildă, că această cutiuţă cu tot ce se află în ea i-a fost furată lordului Caterham.

— Aha, vrei să spui că hoţul, mustrându-l cugetul a vrut să-şi îndrepte pe calea asta greşeala, nu e aşa?

— Tot ce se poate. Dar, faptul că individul a fost urmărit şi rănit sau ucis dă loc şi la alte combinaţii. Poate că făcea parte dintr-o bandă de tâlhari şi a furat cutiuţa din însărcinarea ei. Şi presupunerea asta ar putea avea un sâmbure de adevăr.

— Aşa trebuie să fie. Banda din care făcea parte a prins de veste trădarea şi l-a urmărit ca să-l pedepsească. Ziua în amiaza mare! Şi unde! Mare obrăznicie.

— O dovadă neîndoielnică, dragul meu, că bandiţii pun mare preţ pe conţinutul cutiei. Am uitat însă principalul, Mac. Cazul ne interesează şi pe noi îndeaproape. Ştim acum că siguranţă că suntem spionaţi şi urmarea va fi că spionii nu ne vor slăbi un moment. Cum vor băga de seamă că ucisul nu mai are la el cutiuţa, îşi vor închipui îndată că se găseşte în mâinile noastre.

— N-ai vrea s-o deschizi, Joe?

— Nu. Conţinutul ei îl vom afla când vom ajunge la castelul Chimeys. Şi apoi, nouă ne e tot una. Importanţă are numai pentru lordul Caterham şi adversarii lui. Dar ia spune-mi, ce înfăţişare avea individul care ţi-a aruncat pacheţelul?

— Mărunţel, dar bine legat. Elegant. Haine de sport şi şapcă. Nu-mi aduc aminte de chipul lui, dar am observat când a zvârlit pacheţelul că parte în deget un inel cu pecete roşie.

— Hm, ar fi şi asta ceva. Pe urmăritori i-ai văzut?

— Nici urmă. Probabil că îndată ce m-au zărit s-au ascuns în tufiş şi s-au luat după fugar după ce acesta trecuse de mine.

— Prost lucru… Nu putem şti dacă e vorba de una sau mai multe peroane. Uite asta e părerea mea: Să încălecăm pe biciclete şi să ne ducem să examinăm locul cu pricina. Poate că în zăpăceală ţi-a scăpat ceva neobservat. Fireşte că vom ieşi prin

uşa secretă.

Zis şi făcut. După zece minute pedalam în goană spre Champs-Elisee. Ajunşi la tufişul unde se petrecuse drama văzurăm desluşit urme de sânge.

Joe le examină câtva timp în tăcere, apoi se aplecă brusc şi ridică de jos din iarbă ceva. Era un obiect sclipitor, un buton de manşetă.

— Să ştii că l-a pierdut fugarul, exclamai eu.

— El sau unul din urmăritorii săi, zise Joe. Hm, ia te uită mai cu luare aminte la el. O bucăţică de aur netedă, cu o încrustaţii de smalţ roşu care închipuie o literă din alfabet.

— *All devils,* ai dreptate! E un X, răspunsei luându-i butonul din mână. Oare ce o îi însemnând?

— Poate că e semnul unei organizaţii de tâlhari, dragul meu. Obiectul acesta e de măre însemnătate pentru noi, poate ne va înlesni calea să dăm mai curând decât sperăm de urma bandei.

Căutarăm mai departe şi găsirăm urme de paşi din care înţeleserăm că era vorba de cel puţin trei inşi.

Ne întoarserăm în grabă acasă.

— Ce obrăznicie! îl auzirăm pe Pitt mormăind când ne deschise uşa vestibulului.

— Ce e? îl întrebă Joe râzând.

— Uite, domnule Bull, răspunse el întinzând un plic cu plasture. Acri vreo zece minute m-am pomenit cu un nenorocit de cerşetor care vindea, chipurile, mărunţişuri. De milă i-am cumpărat un plic cu plasture că tot se isprăvise al nostru – şi am găsit în plic biletul ăsta. Poftim, citeşte-l şi dumneata. Pe semne că e pentru noi.

Pentru noi?! Mă pufni râsul. Pitt spunea întotdeauna *noi,* căci se credea în drept să facă parte „din familie” – cum s-ar zice.

Joe citi îndată biletul:

Nu veţi ajunge vii în castelul Chimeys.

— Ce obrăznicie! exclamai şi eu, indignat.

Numai Joe nu spunea nimic. Întrebă însă pe Pitt ce mutră avea marfagiul şi acesta i-l descrise astfel: cu o barbă căruntă şi ţepoasă, adus de spate, cu un nas de beţivi şi răguşit de abia se înţelegea ce vorbea.

Aşa dar banda cuteza să ne declare război făţiş şi după cum s-a dovedit în curând de astă-dată potrivnicii noştri nu erau de fel de dispreţuit.

Când furăm în biroul nostru, discutarăm iar cazul.

— Există în afacerea asta încâlcită două, dacă nu chiar trei persoane deopotrivă de interesate în cauză. Mai întâi acela care ne-a scris să ne păzim după ce am primit scrisoarea lordului Caterham; a doua, individul sau indivizii care au împuşcat pe omul cu pachetul şi a treia lordul Caterham însuşi. Noi suntem numărul patru şi avem de luptat pe trei fronturi.

— Peste două ceasuri pleacă trenul nostru. Călătorim deghizaţi şi deocamdată despărţiţi. Îţi voi da eu de ştire când să ne adunăm la un loc. Poate că abia în Amsterdam. Ca măsură de prevedere ia două revolvere cu tine, dintre care vârâ unul în ciorap. Deghizează-te într-un savant bătrân cu ochelari albaştri. Eu plec chiar de acum. Mă duc la Siguranţă, poate găsesc pe prietenul nostru Beauval acolo. Se-nţelege că nu putem tăinui întâmplarea de la marginea pădurii şi e nevoie ca poliţia să facă îndată cercetări unde a fost dusă victima. Ai destui bani la tine?

Joe deschise casa de fier, scoase un teanc de bancnote, îmi dădu jumătate din el, cealaltă jumătate o vârî în buzunar, îmi strânse apoi mâna şi încheie cu următoarele cuvinte:

— Fii cu băgare de seamă, Mac! În orice caz eu voi fi în acelaşi tren cu tine. Dacă survine ceva neprevăzut, schimbă ochelarii, adică pune în locul celor albaştri alţii cu sticla albă şi ramă de băga şi plimbă-te prin vagoanele de clasa doua. Voi fi îndată unde va fi nevoie.

— N-ai vrea mai bine să-mi spui de pe acum cam în ce fel ai de gând să te deghizezi?

— Hm, nu ştiu încă nici eu, altminteri ţi-aş spune. Fii însă fără grijă, o să mă recunoşti la timp.

Joe îmi mai strânse odată mâna şi ieşi din odaie. Îl auzii coborând scara în pivniţă, deci părăsea casa prin ieşirea secretă.

Îmbucai ceva la repezeală, fumai o ţigaretă, pe urmă mă dusei în odaia unde ne ţineam hainele. După o jumătate de ceas eram preschimbat într-un domn bătrân şi respectabil, niţel cam încovoiat, cum se cuvine unui om la şaizeci şi ceva de ani cât păream.

Plecai la gară unde mă întâlnii cu Pitt pe care îl trimisesem dinainte cu bagajele, Când trecui pe lângă el, lăsai să-mi scape ziarul din mână – era semnalul de recunoaştere.

El se aplecă să îl ridice şi-mi strecură în acelaşi timp biletul de bagaje în mână.

Eram sigur că nimeri n-ar putea recunoaşte atât de uşor în

mine pe Mac Lloyd.

2
SALTUL MORTAL

MĂ DUSESEM într-adins mai devreme la gară. Mai erau pe puţin doisprezece de minute, până la plecarea trenului. Voiam mai întâi să-mi găsesc un loc mai bun în vagon, deoarece trenurile sunt înţesate de călători la ora aceea, şi al doilea să observ peronul cu gând că voi descoperi printre călători pe Joc.

Ocupai un loc lângă fereastră, de unde puteam vedea pe oricine se urca în tren.

Cum să deosebesc însă în mulţime pe urmăritorul sau urmăritorii noştri?

Îmi adusei aminte de butonul de manşetă. Poate voi vedea pe cineva căruia îi lipseşte şi păgubaşul n-a avut încă vreme să bage de seamă. Dar dacă va îi aparţinut mortului?

Înaintea ochilor îmi apăru iar un X mic roşu. Ce semn ciudat!

Nu ştiu cum se făcu deodată că mi se înfipse în minte gândul că potrivnicii noştri ne urmăreau. Mă cuprinse un fel de nelinişte şi începui să colind vagoanele, mă uitai prin toate compartimentele, coborâi chiar pe peron, dar Joe nicăieri…

Conductorul închise uşile şi trenul se puse în mişcare. Unde era Joe?…

Aşa dar, sau eu nu fusesem destul de atent, sau era de mult în tren şi deghizarea lui atât de perfectă încât nu-i putusem recunoaşte.

Pentru moment mă aşezai, în colţişorul meu şi-mi aprinsei o ţigaretă. Din fericire eram singur în compartiment. Lucrul nu-mi displăcu.

Dar… să nu zici hop până n-ai trecut puntea, se scurse vreun sfert de ceas şi conductorul veni ducând în spinare un geamantan; îl urma o cucoană grasă, atât de grasă că trupul ei enorm, cu rochiile înfoiate, cuprindea aproape toată lăţimea compartimentului. Ţinea morţiş să rămână în compartimentul meu.

— Vedeţi că aici e pentru fumători, încercă conductorul s-o abată de la acest gând, văzând privirea mea disperată.

— Cu atât mai bine, cârâi baba. Unde sunt bărbaţi nu-ndrăznesc hoţii să intre. Pune dumneata geamantanul în plasă şi lasă că ştiu eu ce fac.

Conductorul plecă şi matahala se aşează pe bancă lângă uşă. Pesemne ca să fie mai aproape de culoar.

Începui să pufăi într-adins din ţigaretă ca s-o gonesc. Nu reuşii. Din când în când îmi arunca o privire pe sub gene, pe urmă începu să moţăie cu capul în piept.

Ieşii pe culoar ca să mai fac niţică mişcare şi să văd dacă nu cumva îl zăresc pe Joe.

Străbătui de două ori întregul şir de vagoane, dar nu-i dădui de urmă. Necăjit, mă întorsei în compartimentul meu şi-l găsii gol. Din nenorocire nădejdea că scăpasem de baborniţă nu se adeveri, căci geamantanul ei era tot acolo.

Uitasem să intru şi în vagonul-restaurant. Ia să văd, nu o fi acolo nesuferita mea tovarăşă de călătorie, sau poate chiar Joe?

Într-adevăr, când să intru pe uşă mă izbii de ea. Mormăind o scuză, mă îndreptai spre o masă goală. În restaurant nu se aflau decât când persoane, dar Joe nu era printre ele.

Ei drace, nu cumva mă lăsase să plec singur? Mai că-mi venea să cred. Comandai o cafea şi un coniac, îmi aprinsei o ţigaretă Al Kam – poate a douăzecea de la plecarea trenului – şi începui să chibzuiesc la aventura noastră.

Ce ştiam noi în realitate despre afacerea aceasta? Că pacheţelul era în mâinile lui Joe, şi că ne urmărea o bandă de tâlhari cu care nu era de glumit. Atâta tot.

Aoleu, ţigareta! Îngălbenii. Cum dracu putusem să fiu atât de nesocotit să fumez tocmai specialitatea noastră prin care puteam fi repede recunoscut!

Deschisei cu o smucitură fereastra şi aruncai ţigareta, apoi cerui chelnerului să-mi aducă o cutie cu ţigarete egiptene, singurele pe care le puteam fuma.

Rămăsei în restaurant până pe la ceasurile şapte, pe urmă mă dusei în compartimentul meu.

Cucoana mea dormea şi nu se trezi nici la zece când ajunserăm într-o gară mai mare.

Şi Joe?… Nesiguranţa despre soarta lui mă scotea din fire.

După ce trenul se puse iar în mişcare se trezi şi dumneaei, căscă, se sculă, şi veni la fereastră.

A trebuit să mă fac şi mai subţire decât eram ca să-i fac loc. Deschise fereastra şi privi afară. O lăsai cinci minute în pace, dar pe urmă îmi pierdui răbdarea.

— Trage, cucoană, că sunt răcit, izbucnii supărat.

Nici un răspuns. Îmi aruncă însă o căutătură atât de indignată, încât tăcui mâlc. Ea nu se mişcă de la fereastră.

Îmi ridicai gulerul hainei şi-mi înfundai şapca în cap. Când ridicai iar ochii, văzui ţeava unui revolver îndreptată spre mine. Era un revolver cu aer comprimat – îl recunoscui imediat.

— Sari imediat prin fereastră, e singurul mijloc de salvare pe care ţi-l dau, şuieră baba printre dinţi…

E nebună, îmi zisei eu şi răspunsei:

— Lasă gluma, cucoană, şi şezi binişor…

Cuvintele mi se opriră apoi în gâtlej căci văzui ceva pe îmi îngheţă sângele în vine.

De sub mâneca largă a femeii luceau nişte manşete de un alb ca zăpada şi la una din de lipsea butonul. Celălalt avea însă pe el un X roşu.

Aşa dar nu era o femeie ci un bărbat, unul din potrivnicii noştri, probabil acelaşi care urmărise şi ucisese pe individul cu pachetul.

Toate aceste gânduri mi se încrucişau fulgerător în minte şi încercai să-mi scot revolverul din buzunar.

— Nici o mişcare ori trag! şuieră iar banditul. Nimeni n-ar auzi detunătura.

Pe culoar se plimbau călători, dar matahala acoperea cu trupul ei uriaş, scena care se desfăşura în compartiment.

— Sari! şopti el spumegând de furie. Cu cât te codeşti mai mult, cu atât mai rău pentru dumneata. Rapidul din străinătate trebuie să sosească din moment în moment şi nădăjduiesc că te va face praf. Număr până la trei şi dacă n-ai sărit, te împuşc ca pe un câine şi te arunc înaintea locomotivei. Nimeni nu poate dovedi pe urmă că e vorba de o crimă. Prietenul dumitale e în clipa aceasta în aceeaşi situaţie.

Şi Joe?… Mi se întunecă înaintea ochilor. Oare să…

Orice ş-ar spune, laşitatea e uneori cea mai bună înţelepciune.

— Zăresc locomotiva, şuieră iar individul. Luminile se apropie. Când voi spune trei eşti mort; aşa ori altminteri… Unu… doi…

Îmi apăsă ţeava revolverului la tâmplă.

Sării în picioare, mă uitai pe fereastră şi zării nişte lumini roşii care se apropiau, cu o iuţeală ameţitoare.

Dumnezeule… rapidul!

Ţeava revolverului era lipită de tâmpla mea. Individul mă ridică în sus ca pe un fulg…

— Trei! auzii eu desluşit şi un pufăit şi scrâşnet grozav.

Rapidul! Dacă nu reuşeam să sar dincolo de şine eram pierdut. Dar nu mă va arunca curentul puternic înapoi?…

Era prea târzia ca să mai chibzuiesc. Totul se petrecu într-o

frântură de secundă, aşa că e cu neputinţă de descris.

Sării... nu mai simţii nimic şi totuşi avui impresia că zbor prin văzduh, capul mi se izbi de ceva tare, pe urmă... n-am mai ştiut nimic.

Când mă deşteptai mi se păru că în juru-mi se dezlănţuiseră furiile iadului.

În preajma mea se auzeau urlete şi fluierături deasupra-mi se fugăreau crâmpeie de nori într-o goană nebună, capul îmi vâjâia şi în urechi mii de ciocane îmi măcinau creierii.

Dumnezeule, eram legat fedeleş de mâini şi de picioare şi totuşi mă clătinam ca pe coverta unui vapor în luptă cu valurile mării înfuriate.

Să fie un vis grozav? De-aş putea cel puţin să-mi adun gândurile...

Simţii ceva cald şi lipicios prelingându-se pe frunte; nu putea fi decât sânge. Eram deci rănit la cap.

În sfârşit reuşii să mă ridic într-o rână şi mă dezmeticii. Mintea mi se lumină şi îmi putui da seama că mă aflu pe acoperişul unui tren cărei gonea în noapte.

La dracu! Cum ajunsesem aici şi cine mă legase aşa că nu mă puteam dezlega? Un lucru ştiam lămurit: ţeava unui revolver lipit de tâmpla mea mă silise să fac o săritură grozavă – săritura morţii.

Se năştea acum întrebarea: Mă aflam în trenul care mergea spre Amsterdam sau spre Paris? Singura nădejde era că la cea dintâi gară unde ne vom opri voi căuta să atrag prin strigăte atenţia asupra mea.

Rămăsei deci deocamdată liniştit frământându-mi mintea să ghicesc cine mă salvase.

Deodată mă străfulgeră gândul că nu putea fi altcineva decât Joe. Dar, nu spusese nemernicul acela deghizat că şi Joe e într-o situaţie aidoma cu a mea?

Mă înfiorai de groază. Joe mort... zdrobit de roţile rapidului?

Nu ştiu cât voi fi stat aşa, cu disperarea în suflet. Mai târziu am aflat că nici măcar o jumătate de ceas, dar când te afli în starea în care mă aflam eu, clipele ţi se par ceasuri.

Călătoria asta nu o voi uita chiar dacă aş trăi o sută de ani. Mă aşteptam mereu să mi se întâmple ceva şi mai grozav.

Tremuram vargă, era frig. Şi aerul rece ca gheaţa.

Mădularele începuseră să-mi amorţească, aproape nu le mai simţeam, când... Deodată auzii prin larma aceea sălbatică un glas omenesc. Era glasul lui Joe.

Cred că am urlat de bucurie.

Aşa dar trăia… Biruisem!

În clipa următoare simţii mâinile lui pipăindu-mă şi chipul lui se aplecă asupră-mi.

— Dragul meu… şopti el în urechea mea.

— Cum am ajuns aici? îl întrebai gâfâind.

— Te-am înhăţat din zbor şi te-am ridicat în sus. Eu însumi atârnam de pe acoperişul vagonului înţepenit numai în picioare. A fost într-adevăr o minune, dar frica de moarte dă omului puteri înzecite.

— Cum adică? M-ai tras îndărăt şi m-ai ridicat în sus? De neînchipuit, aş putea zice de necrezut!

— Ai dreptate. Dacă ar fi s-o mai fac odată cred că n-aş putea. M-a ajutat norocul, atâta tot. Smucitura era cât p-aici să mă rostogolească şi pe mine, totuşi am reuşit să te zvârl pe acoperiş şi să mă dau îndată îndărăt. Din nenorocire te-ai izbit cu capul de tablă şi ai leşinat, aşa că n-am avut încotro, a trebuit să te leg ca să nu te duci de-a berbeleacul. Pe urmă am coborât prin fereastra closetului în tren, să caut pe cucoana aia grasă.

— Era un bărbat îmbrăcat în haine femeieşti şi am văzut la el un buton de manşetă ca acela găsit de noi.

— Cu un X roşu? Eu nu i-am văzut, bănuiam însă că e un bărbat deghizat. Păcat că bănuiala asta mi-a venit prea târziu. Mărturisesc cinstit că n-am văzut în viaţa mea o deghizare mai bună şi înţeleg că te-ai putut lăsa înşelat.

— Dar tu, Joe, cum de nu te-am recunoscut?

— Adevărat că nu m-ai recunoscut?

— Te-am căutat ca un nebun prin toate vagoanele fără să dau de tine.

— Eram ţăranul ăla burtos la care nici nu te-ai uitat:

— Zău? Atunci să ştii că şi deghizarea ta era fără cusur şi zii, tu erai acela care vorbea că un adevărat bădăran?

— Chiar eu. Dar… a fost degeaba. Nu ştiu cum naiba s-a făcut că mi-a venit să strănut şi mi-au zburat bucăţile de vată din nas care ni-l lăţeau atât de frumos. Şi unde crezi că au zburat? Drept în obrazul unui ovrei marfagiu care şedea cu balabusta lui pe banca din faţa mea. Dormeau amândoi sau se prefăceau că dorm, pe urmă Iţic – ori cum l-o fi chemând – s-a sculat în picioare şi… sări ori te împuşc! Am sărit numaidecât, folosindu-mă însă de un „truc” al meu, m-am oprit pe scara vagonului, m-am întins cât eram de lung pe treaptă, apoi m-am târât până la fereastra compartimentului tău şi m-am căţărat pe urmă pe

acoperiş. De acolo te-am văzut sărind şi te-am prins din zbor. N-am mai avut vreme să trag, căci totul s-a petrecut mai repede decât ţi-aş putea spune. Restul îl ştii. Dar m-ai întrerupt adineauri înainte de-a sfârşi. Aşa dar, am coborât iar în tren, mi-am lepădat hainele de pe mine, m-am deghizat altfel şi am pornit să cutreier vagoanele fără nici un rezultat, fireşte. Baba ta dispăruse, Iţic cu balabusta lui de asemenea.

— Unde?

— Se aflau probabil încă în tren, dar schimbaseră compartimentele şi deghizarea. Nu uita, dragul meu, că noi habar n-avem cum arată în realitate potrivnicii noştri.

— Poate că butonul da manşetă ne va da o îndrumare.

— Te poţi uita sub mâneca fiecărui călător?

— Se înţelege că nu.

— Ei vezi! Acum o să te dezleg, fiindcă văd că ţi-ai revenit.

Îmi deznodă legăturile şi mă putui ridici de jos.

— Ce ai de gând să faci? îi întrebai eu repede.

— Deocamdată rămânem pe loc. Suntem aproape de o staţie, uite se şi zăresc luminile. Când vom ajunge, ne dăm jos pe partea cealaltă, tocmim un automobil şi ne ducem la Amsterdam. Lasă să creadă bandiţii că am murit, numai aşa ne vor lăsa în pace până ce vom ajunge la castelul lordului Caterham.

Aşteptam în tăcere să intre trenul în gară. Şinele deveneau mai numeroase, viteza locomotivei se micşora, dar trenul nu se opri.

Deodată Joe mă trase îndărăt. Auzii o bufnitură, uşa unui vagon fu trântită cu putere, apoi încă una şi iar una.

Joe dispăruse din spatele meu. Sării la marginea acoperişului şi văzui trei umbre trecând în fugă peronul, urmate de o a patra – Joe!

Sării şi eu de pe acoperiş, din fericire în picioare. Mă luai după fugari, deşi nu îi mai zăream, dar o luai în direcţia în care îi văzusem pierind.

Mă pomenii în curând pe o câmpie mlăştinoasă, mă înfundam la fiece pas până la glezne, nu-mi păsa însă, ci alergai mereu înainte până ce mă poticnii deodată şi mă întinsei cât eram de lung la pământ.

Când mă ridicai de jos, Joe era lângă mine. Râse înciudat şi-mi spuse:

— Mi-au scăpat. Parcă au intrat în pământ.

— De ce au sărit din tren? întrebai eu ştergându-mă de noroi.

— De ce? Mai întrebi! Afurisiţii ăştia au făcut pesemne

legământ cu dracul, altminteri de unde ştiau că mai suntem încă în viaţă?

— Cu neputinţă, Joe!

— Ba da, şi nu era cine ştie ce greu. Iţic – cum l-am botezat eu – stătea probabil la fereastră şi a văzut când te-am înhăţat şi te-am tras pe acoperiş. Adevărat că tocmai trecea atunci rapidul, dar au mirosit ei ceva şi s-au temut că vom pune mâna pe ei când va opri trenul în gară – cum credeau.

— Şi acum ce facem? Cum plecăm de aici?

— Cu maşina, ţi-am mai spus doar. Tare mă tem însă că ne vor pune şi alte piedici în cale. Hai să ne întoarcem în gară, uite că se crapă de ziuă. Acolo ne vom curăţa niţel şi vom găsi o maşină de piaţă.

După vreo douăzeci de minute, doi inşi murdari de noroi până-n gât păşiră în biroul poliţiei gării.

Joe se legitimă, povesti numai atât cât crezu el de cuviinţă din cele întâmplate şi îndată câţiva impiegaţi se declarară gata să ne ajute. Puturăm astfel găsi repede un automobil şi la orele şapte dimineaţa eram pe drum. De două ori avurăm câte o pană. Ne urmărea desemne nenorocul, o rea prevestire pentru viitor.

Chipul lui Joe era tot mai posomorit. Şi avea de ce, căci ajunserăm la Amsterdam tocmai când se însera.

3
O CĂLĂTORIE CU PERIPEŢII

AM TRAS LA HOTEL „NIEDERLAND” şi cum eram frânţi de oboseală, ne-am culcat să ne odihnim vreo două trei ceasuri!

M-am deşteptat zguduit cu putere de Joe.

— Scoală, Mac, băiatule, îmi zise el. Am tocmit un yacht minunat. Pescarul Avecusen e un om tare de treabă, căruia i-am spus pe şleau cum stau lucrurile. Peste un ceas ridicăm ancora.

La opt fără zece minute o maşină ne ducea în goană spre port. Drumul era scurt, aşa că ajunserăm la timp să strângem mâna moşului Avecusen care ne aştepta.

— Poftiţi, domnilor, ne întâmpină el în graiul lui pitoresc. *Ingeborg* a mea aleargă mai dihai ca un transatlantic.

În afară de noi nu se mai afla pe bord decât un marinar care îngrijea de motor.

Am stat la taifas bând şi fumând şi nu ştiu cum se făcu mai târziu că Joe aduse vorba de X-ul roşu.

Avecusen se holbă la noi, râmase câteva momente cu gura căscată, pe urmă izbucni:

— Draci şi Dumnezei, mai bine să mă înghită o balenă decât să am de-a face cu unul din banda X!

— Banda X? î exclamarăm amândoi într-un glas. Ştii ceva despre ea, căpitane?

— Hm… nu mai mult decât scrie în gazete. E o bandă de tâlhari, toţi unul şi unul, care îşi face mendrele de un an încoace în Londra, Amsterdam şi aiurea. Nemernicii nu au putut fi prinşi până acum şi chiar eu… nu că aş vrea să vă sperii, domnilor, dar *Ingeborg* a mea v-ar putea povesti câte ceva despre ei, ba chiar şi eu.

— Ai avut ceva cu banda asta?

— Da, acum două luni. Ancorasem în Edinburgh. Mă pomenesc într-o zi cu un domn – un boier care… nu, nu pot să spun, am jurat!

— Cui?

— Bandei X, adică şefului ei care e… şi Avecusen se-aplecă spre noi şi şopti: o femeie!

— O femeie?

— Da, o muiere, dată dracului, nu altceva, care ştie să

mânuiască revolverul mai dihai ca un bărbat. Le era frică tuturor de ea, până şi mie.

Bătrânul marinar tăcu şi dădu pe gât un pahar cu punch. Îşi şterse apoi gura cu dosul palmei şi ieşi din cabină.

— M-am dus să văd ce e pe afară, zise când se înapoia. Mă tem să nu intru iar în cârd cu ei, după cele ce mi-aţi povestit astăzi. Acu când am aflat că eşti domnul Joe Bull şi urmăreşti nişte bandiţi şi mi-ai mai pomenit de X-ul roşu, ştiu că asta e banda pe care o cauţi. Ia bine şeaua să n-o păţeşti. Afurisita aia de muiere e mai a dracului ca talpa iadului.

— Te rog, căpitane, nu te opri la jumătatea drumului şi spune-mi tot ce ştii, poate că sunt eu mai tare şi mai şiret decât ei.

— Am auzit multe despre dumneata, domnule Bull. S-ar putea să fie cum spui, dar dacă află că nu mi-am ţinut pliscul, pot să-mi fac testamentul. Cu toate astea, iaca, o să-ţi spun ce ştiu. Te pomeneşti că îţi foloseşte la ceva. Aşa dar, acu două luni, vine la mine un domn bine îmbrăcat – ai fi zis un adevărat lord. Eu taman îmi vopseam pe *Ingeborg* a mea, că se cam spălase vopseaua. *După ce vei isprăvi, vino să stăm niţel de vorbă*, îmi strigă el încă de departe, trase barca lângă yacht şi se caţără pe punte. Ne învoirăm numaidecât din preţ. Voia săi facă pe la ceasurile unu din noapte o plimbare pe mare cu o doamnă şi încă trei domni. Nu-ş ce tot aiura de poezie la lumina lunii şi alte bazaconii de astea. Mi-a plătit înainte şi încă mai bine decât câştig eu în trei luni de zile. Ca să nu mai lungesc vorba, la ceasul hotărât au venit pe punte patru domni şi o cucoană zăvonită. Am ridicat ancora şi am pornit la drum aţinându-mă tot pe lângă coastă. Domnul care mă tocmise nu se mişca de lângă cârmă şi îndruga mereu verzi şi uscate. Odată, când ridică mâna să ducă ţigareta la gură, băgai de seamă că avea la manşetă nasturi de aur cu un X roşu. Să mă ia dracu! Acum ştiam că încărcasem pe vas banda roşie şi o să dau de bucluc. Fără să spun ceva, cârmii spre coastă. Mă ia şi acum cu frig în spate când mi-aduc aminte ce-a urmat. Auzii deodată un glas de femeie la spatele meu: *Ce faci, nemernicule? Întoarce vasul spre larg, altminteri îţi găuresc ţeasta!* Simţii într-adevăr ţeava revolverului la tâmplă. Nu sunt fricos şi nici laş, dar în clipele acelea am văzut moartea cu ochii. Am întors vasul. Degeaba. Am simţit o lovitură puternică în cap dată pe la spate şi am căzut grămadă. Când m-am deşteptat, eram întins pe spate legat burduf şi deasupra cerul presărat cu stele. La cârma stătea femeia. Pe urmă… brr! Mă cutremur şi acum când mă gândesc la

ce s-a petrecut. Bandiţii aduseseră cu ei două cufere mari – că uitasem să-ţi spun de adineauri. Scurt, târâră acum cuferele lângă parapet. De văzut n-am văzut nimic, dar am auzit două răcnete de moarte unul după altul. Ştiam acum că ticăloşii aduseseră doi inşi legaţi în cufere pe care îi aruncă în clipa aceea peste bord. Am început să mă zbat ca nebun, ca să-mi rup legăturile. Degeaba. Nu trecură nici două minute şi muierea aia îndrăcită începu să-mi plimbe pe dinaintea ochilor revolverul şi îmi spuse că voi păţi şi eu la fel dacă mă încumeta să scot un cuvânt despre cele ce s-au petrecut adineauri. M-a silit să jur, după ce m-a târât lângă parapet şi m-a împins până la jumătatea trupului deasupra apei. Care e ăla să se lipsească bucuros de viaţă? Eram sigur că muierea nu glumeşte şi nemernicii care o însoţeau, ascultau orbeşte de ea. Ce să mai lungesc vorba! Am jurat, am fost apoi dezlegat şi i-am dus până la Edinburgh, i-am debarcat departe de port unde îi aştepta o barcă. M-am întors la locul unde îi aruncaseră pe nenorociţii aceia, cu nădejdea că îi voi putea salva. I-am pescuit într-adevăr, dar erau morţi de mult. I-am lăsat în plata Domnului, că tot nu mai aveam ce le ajuta. La două zile după întâmplarea pe care ţi-am povestit-o am citit în gazete că doi poliţişti porniţi în căutarea bandei X au fost găsiţi morţi. Legaţi burduf la Dundee, aruncaţi pe mal de valuri. Nu m-am mai putut stăpâni şi am pornit spre poliţie. N-am apucat să trec puntea care lega vasul meu de chei şi un glonţ îmi şuieră pe la ureche. Nici nu auzisem detunătura şi abia acu băgai de seamă că ţineam în mână gazeta. În care scria despre crimă. Asta mă dăduse de gol şi înţelesei că afurisiţii de bandiţi mă spionau.

— Poate că fac acelaşi lucru şi acum.

În clipa aceea se auzi zbârnâind aparatul de telegrafie din cabina căpitanului, Joe sări în picioare şi citi dintr-odată, fără să-şi mai însemne pe hârtie comunicarea, apoi se uită încremenit la noi.

— Ce s-a întâmplat? bolborosi Avecusen împleticindu-se.

„Păziţi-vă, peste zece minute vă scufundaţi. Fugiţi imediat de pe vas” – citi Joe mai departe.

— Cine ne-o fi înştiinţând de primejdie? întrebai eu pe Joe.

— Acela care a zgâriat cuvintele de pe scrisoarea lordului Caterham. Haidem, dragul meu, nu mai e timp să mai cerem ajutor prin telegrafia fără fir.

Alergarăm pe punte.

— Colo... punctul acela negru! strigă Avecusen. Lavers, viteza

maximă, motorul nostru e bun!...!

— Dar ăla de colo e şi mai bun, răspunse Joe. N-au să ne ajungă poate, în schimb au să ne împroaşte cu gloanţe.

— Gloanţe? Ei aşi! De la o astfel de depărtare... făcu bătrânul marinar cu dispreţ.

— Uiţi că există şi tunuri mititele, a căror bombardare nici nu s-ar auzi de aici. Timpul e preţios, căpitane. Ai colaci de salvare pe bord?

— Da, patru, dar...

— Nici un „dar", e vorba de viaţă şi de moarte. Pentru pierderea vasului te despăgubesc eu. Acum ne e viaţa în joc. Adu repede oala cu vopsea.

— Vopsea?... Am un hârdău plin.

Avecusen se făcu nevăzut şi se întoarse numaidecât cu vopseaua şi colacii de salvare. Joe vopsi colacii în cafeniu şi porunci căpitanului să umple câte o sticlă cu coniac, apoi, cu două minute înainte de timpul hotărât săririm toţi patru în apă.

Abia ne depărtaserăm cu zece metri de vasul care pornise la întâmplare şi zăririm o fulgerare care spintecă iahtul drept în două şi în clipa următoare vasul se scufundă.

Ne lăsarăm duşi de curent, târându-ne strâns unul de altul, pescuirăm nişte scânduri care pluteau pe apă şi alcătuirăm un lanţ plutitor.

Avecusen înjura ca un surugiu că i se pusese cârcei în picioare şi apa e rece ca gheaţa, pe urmă căută îmbărbătare în sticla cu coniac.

După vreo trei ceasuri ne-au pescuit nişte marinari de pe un vapor de marfă şi ne duseră în cabinele lor.

Se înnoptase când acostarăm în Edinburgh. Ne îndreptarăm spre un hotel, după ce transportarăm mai întâi pe Avecusen şi pe cârmaci la un spital pentru marinari. Atât mai ştiu: că m-am culcat imediat şi am adormit buştean. Era ziua mare când mă deşteptă Joe. Arăta rău la faţă.

— Fă o baie fierbinte că eu am şi poruncit să mi se aducă aici în odaie cafeaua, îmi zise el cu glas răguşit.

— Mi-ar face mai bine o baie de aburi, îl răspunsei ridicându-mă gemând din pat.

— Dacă am călători de plăcere, ne-am putea îngădui ce vrem, dragul meu, aşa însă e timpul să ne ducem cât mai curând la Virginia Howard şi de acolo la lordul Caterham. Pare să fie vorba de lucruri foarte misterioase şi tare mă tem că vor căuta din nou să ne înlăture.

— I-a ascultă, Joe, cine să fie individul acela care ne dă mereu de veste când ne pândeşte vreo primejdie? Fără el am zăcea acum în fundul mării Nordului.

— Ai dreptate. Cu siguranţă că face parte din banda X-ului roşu şi se află pe vasul lor. Ştii ce, dragă? Uneori îmi vine să cred că e o femeie care ne poartă astfel de grijă.

— Asta ar însemna că banda e alcătuită mai mult din femei. Părerea mea a fost întotdeauna că femeile sunt mai viclene şi mai primejdioase decât bărbaţii. Aşa dar, o femeie! Poate că ai nimerit-o şi de data asta.

Trecui în odaia de baie şi lăsai uşa deschisă ca să pot vorbi în vremea asta cu Joe.

Îmi adusei deodată aminte de întâmplarea din Champs-Elysees şi strigai speriat:

— Joe, pacheţelul! Probabil că pluteşte acum pe apa mării Nordului.

Joe se ivi în pragul odăii şi răspunse zâmbind:

— Dacă aş fi fost atât de prost să-l port la mine, mi-l luau ei încă din tren. Pentru astfel de lucruri importante, poşta e cel mai sigur mijloc de transport căci nimănui nu i-ar da în gând că m-aş fi putut despărţi de el. Aşa dar, l-am încredinţat încă înainte de plecarea lui Beauval şi acesta l-a expediat recomandat cu poşta aeriană la Edinburgh. Aseară am aflat de la portarul hotelului că a şi sosit. L-am predat îndată directorului ca să-l încuie în tezaurul hotelului.

— Straşnică idee! exclamai eu încântat.

— Probabil că ţie nu ţi-ar fi venit. Acu, fă bunătatea şi ieşi din baie; aud că bate la uşă. Mi se pare că e chelnerul care ne aduce cafeaua.

Joe închise uşa odăii de baie şi mă apucai să mă îmbrac, după câteva minute intram ras şi spilcuit în salonul apartamentului nostru.

Îl găsii pe Joe cu cafeaua dinainte neatinsă; ţinea o ţigaretă aprinsă în mână şi privea buimac la o foaie de hârtie de pe masă.

— Ce e asta? îl întrebai îngrijorat, bănuind că e iar vorba de vreo primejdie.

— Mi l-a adus chelnerul odată cu cafeaua.

E o înştiinţare de la prietena noastră necunoscută.

Citi biletul. Iată ce scria în el:

Dacă mai aveţi pacheţelul, distrugeţi-l imediat. În nici un caz nu trebuie să ajungă în mâinile lordului Caterham.

Fiţi gentlemeni.

Încă odată, păziţi-vă de banda X. Se ştie că nu v-aţi înecat.

— Ei şi-acum ce ai de gând să faci? îl întrebai eu pe Joe.

— Deocamdată ne ducem la lady Virginia Howard. Pachetul nu va fi încă predat lordului, dar nici nu vreau să-l distrug. Asta o putem face mai târziu. Pentru moment e la loc sigur. Tu mănâncă şi te satură fiindcă nu se ştie dacă… ptiu, drace!

Joe dusese ceaşca la gură şi sorbise o înghiţitură de cafea, dar o scuipă repede şi alergă să-şi clătească gura.

— Ce, are cafeaua ceva? strigai eu sărind speriat în picioare.

— Să-i ia dracu pe toţi! făcu Joe necăjit şi apăsă pe butonul soneriei.

Când veni chelnerul, îi spuse răstit că în cafea e otravă.

Omul se îngălbeni şi mărturisi în cele din urmă că lăsase tava câteva momente în coridor fiindcă fusese chemat grabnic la telefon.

— Cine te-a chemat? îi întrebă prietenul meu.

— Nu ştiu. Când am întrebat cine e, nu mi-a răspuns nimeni, bâigui bietul chelner tremurând de frică.

Ne-am lipsit de cafea şi am plecat să îmbucăm ceva în oraş. După ce ne-am cumpărat alte haine, ne-am dus la spital să vedem ce face Avecusen. Avea un guturai straşnic, bea punch, înjura, ocăra, şi îşi jelea yachtul.

De la spital am luat o maşină şi am pornit spre cartierul vilelor, afară din oraş, la lady Virginia Howard.

4
VIRGINIA HOWARD

PE TOT TIMPUL DRUMULUI cercetam cu luare aminte dacă nu suntem urmăriţi dar n-am a văzut nimic care să ne dea de bănuit.

Joe coborî cel dintâi din maşină şi sună la poarta unei vile frumoase, deşi nu prea mari. Nu veni însă nimeni.

— Trebuia să-ţi anunţi vizita prin telefon, îi zisei eu.

— Hm, pare să nu fie nimeni acasă, iar cine e, nu face parte din locuitorii ei.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Să sărim gardul, răspunse scurt Joe. Aici se petrece ceva. A, ce-a fost asta?

— O împuşcătură! strigai eu şi sării gardul după Joe.

Găsirăm uşa casei deschisă, dădurăm buzna în vestibul şi Joe smuci uşile camerelor una dup alta.

Casa părea pustie.

— Să căutăm în catul de sus, îmi şopti el. Am văzut adineauri cum s-a mişcat o perdea. Ţine revolverul pregătit.

În odaia de dormit o găsirăm pe Virginia Howard legată burduf şi leşinată. Joe o dezlegă şi încă înainte de a o duce pe divan se trezi.

La vederea noastră scoase un ţipăt de spaimă, dar Joe o linişti repede. Ea murmură, abia trăgându-şi sufletul:

— Sunt Virginia Howard. Slavă Domnului că aţi sosit la timp. Mu ştiu cine m-a atacat, dar de la o vreme încoace se petrec în familia noastră lucruri foarte ciudate împotriva cărora nici poliţia nu poate face nimic. Când m-am deşteptat azi dimineaţă, am sunat zadarnic să vie camerista. Am căutat-o pretutindeni, am căutat şi pe fecior, pe bucătăreasă, dar degeaba. Nu erau nicăieri şi am găsit toate uşile deschise.

Bănuind că nu e lucru curat la mijloc, am alergat la telefon să cer ajutorul poliţiei. În clipa aceea m-am pomenit apucată pe la spate de doi indivizi voinici care m-au legat burduf şi m-au târât încoace. Pe urmă au început să cotrobăiască prin dulapuri şi sertare, apoi au dispărut. Habar n-am ce vrea să zică toate astea.

Joe se duse la fereastră şi dădu în lături perdeaua. Se întoarse

îngândurat la noi. Oare să mai fie cineva în casă?

Ciudat că nu pomeni nimic despre asta. Ieşi din odaie, se înapoia după vreo zece minute şi dădu numai din umeri când îl întrebai din ochi:

— Ţi s-a furat ceva, lady Howard?

— Nu, mister Bull, răspunse ea repede. Bijuteriile le ţin încuiate şi sunt la locul lor. Acum să vorbim despre ceea ce cred că v-a adus la mine, adică despre afacerea cu lordul Caterham. Dar vă rog fumaţi, eu însămi sunt o mare fumătoare.

Ne întinse o cutie cu ţigări din care luai una, deşi nu prea îmi plac ţigările englezeşti îmbibate cu opiu.

— Vărul meu, lord Caterham, începu ea, se crede ameninţat de o primejdie.

Vorbea foarte calm şi se părea că emoţiile prin care trecuse nu lăsaseră nici o urmă.

Urmă:

— Trebuie s-o iau mai de departe, mister Bull. Poate ştii şi dumneata că tatăl lordului Caterham s-a sinucis şi soţia lui de-a doua, o dansatoare, a fost omorâtă în aceeaşi noapte. Deci… dar ce vreţi, domnilor, vă e rău? exclamă lady Howard curmându-şi vorba.

Mare mirare! Eu şi Joe stăteam ca lipiţi de scaun, fără să fim în stare să facem o mişcare. Abia putui îngăima:

— Ţigările, doamnă… au fost…

Dar asta ce mai era? Femeia hohoti deodată şi întinse înspre noi revolverul.

— V-aş fi crezut mai şireţi, zise ea râzând batjocoritor. Acum sunteţi în puterea mea şi nu-mi mai scăpaţi. Eu nu sunt lady Howard, ci m-am prefăcut numai. Sunt şeful bandei X.

Auzeam cuvintele ca de la mare depărtare şi în acelaşi timp văzui un dulap deschizându-se şi doi indivizi dând buzna din ei în odaie. Pe urmă mi se puse ca o ceaţă pe ochi şi… nu mai ştiu ce s-a întâmplat.

M-a trezit o izbitură puternică şi glasul lui Joe care îmi spunea:

— Un moment, băiatule, te dezleg numaidecât.

Simţii cum mi se tăiară legăturile şi putui sări în picioare. Mă aflam în mijlocul unei şosele.

Joe dădu din cap şi zise, înainte de a apuca eu să-l întreb ceva:

— Prietena noastră din umbră s-a dovedit de astă dată să fie şi salvatoarea noastră, altminteri o păţeam rău de tot. Acum haidem repede înapoi la lady Howard. O să-ţi povestesc pe drum ce am aflat.

Pornirăm în galop. Joe se abătu din şosea, zicând:

— S-ar putea ca bandiţii să se întoarcă şi n-avem nici o armă la noi, aşa că e mai bine să nu ne vadă. Ne găseam într-un camion de transportat mobile, păziţi de patru indivizi; trei stăteau în faţă şi unul în lăuntrul camionului. Când m-au târât în camion, eram treaz. Unul din indivizi mi-a strecurat în mână un briceag şi mi-a şoptit să mă eliberez şi să mă întorc îndată la Lady Howard până nu se înăbuşe.

— Să se înăbuşe?! *All devils*, Joe, când mă gândesc la banda asta mă cutremur. Bătrânul Avecusen avea dreptate când spunea că şeful el, muierea aia afurisită, a făcut legământ cu dracu. Vasăzică lady Howard se află în vila ei şi în primejdie de moarte?

— De-am putea găsi o maşină! mormăi Joe grăbind pasul.

Dădurăm în sfârşit de un automobil particular care se învoi să ne ducă la Edinburgh şi în curând oprirăm la poarta vilei Virginiei Howard.

Ne apucarăm acum să scotocim toată casa până ce o găsirăm pe biata lady, mai mult moartă decât vie, închisă într-un cufăr din pod şi pe servitori legaţi în garaj.

După ce îşi mai veni în fire, povestirăm, sărmanei femei cele întâmplate.

— Ce grozăvie! făcu ea înfiorându-se, Nu le-am făcut nimic bandiţilor ăstora ca să se poarte astfel cu mine. M-au atacat în zorii zilei, pe când dormeam. Mare mirare că nu m-aţi găsit moartă.

— I-ai văzut la faţă? o întrebă Joe.

— Era întunerec şi m-au luat din somn.

— Atacul acesta, lady Howard, a fost pus la cale numai ca să ne atragă pe noi în cursă. Femeia care s-a dat drept dumneata era chiar şeful bandei. Voiau să ne facă de petrecanie aici în casa dumitale.

— Şi cum îţi explici împuşcătura pe care am auzit-o? îl întrebai eu.

— Foarte amplu, dragul meu. Era semnalul că sosim şi mai avea un scop să ne zăpăcească, adică să ne facă să vedem că atacul asupra lady ei Howard era adevărat. Am simţit însă îndată ce am intrat în casă primejdia, dar nu ştiam dincotro va veni. Planul bandiţilor era bine pus la cale. Cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut, lady Howard, e să plecăm imediat la castelul Chimeys. Timpul e preţios şi mă aştept la o nenorocire dacă îl mai lăsăm pe lordul Caterham singur. Ne poţi spune pe drum

pentru ce lordul ne-a telegrafiat să trecem mai întâi pe la dumneata.

— Pe la mine?! strigă lady Howard sărind în sus. Dar pentru Dumnezeu, mister Bull, eu habar, n-am despre aşa ceva. Tocmai mă aflam la mama mea când ţi-a scris vărul meu să vii. Cunosc trista poveste a Caterham-ilor şi ţi-o voi istorisi îndată, dar ştiu bine că lordul nu ţi-a expediat nici o telegramă.

Joe scoase telegrama din buzunar şi i-o arătă.

Ea clătină mirată capul şi zise.

— După cum înţeleg, planul să vă atragă în casa mea şi să vă prindă. Era pus la cale mai de mult. Ai dreptate, mister Bull. Orice clipă de întârziere pune şi mai mult în primejdie viaţa vărului meu. Am un automobil de curse. Sună, te rog, să spun şoferului…

— Mulţumesc, lady Howard, îi curmă Joe vorba, prefer să conduc singur maşina, şoferul poate să rămână acasă. Cât timp îţi trebuie să te pregăteşti de drum?

— Nici un sfert de ceas.

— Bine. Te aşteptăm în vestibul.

Coborârăm scara.

— Nu e cam neprevăzător din partea noastră să ne lăsăm nedeghizaţi? întrebai eu pe prietenul meu.

— Nu o putem lăsa pe biata femeie singură, dragul meu. Trebuie s-o luăm neapărat cu noi, aşa că oricât de bine ne-am deghiza, bandiţii tot ne-ar recunoaşte. Vezi, deci, că deghizarea n-are nici un rost. Va trebui însă să fim cu ochii-n patru după ce vom afla de la lordul Caterham situaţia, căci până acum întreaga aventură n-a fost decât o călătorie cu vreo câteva piedeci.

5
MĂRTURISIREA

— AI LUAT PACHEŢELUL şi vrei să-l duci lordului? întrebai eu pe Joe când ieşi din hotel.

— Poate, răspunse el scurt şi se aşeză iar la volan.

Mai aveam un drum de vreo trei ceasuri şi Joe gonea cu o iuţeală ameţitoare.

Eram de două ceasuri pe drum, când, tocmai treceam printr-o pădure – îl văzui deodată tresărind şi în clipa următoare, oprind atât de brusc maşina, încât fu cât p-aici să ne răstoarne.

— Ce s-a întâmplat? strigai eu speriat.

— Stai să vedem, poate m-am înşelat, răspunse Joe şi sări jos din maşină.

Atât eu cât şi lady Howard coborârăm în grabă şi alergarăm după el. Înainte încă de a-mi da seama de ce a fost, Joe se aplecă şi văzui sclipind în mâna lui o foarfecă de tăiat sârmă.

Ei drăcie! Acum mă uitai mai cu luare aminte la cutia de tinichea care se afla la nici trei paşi de noi. Joe o ridică binişor de jos şi o aruncă în şanţul plin cu apă de la marginea şoselei.

— O maşină infernală, îmi şopti el. De-a curmezişul drumului se întindea o sârmă subţire de care era legată. Dacă treceam peste ea, am zăcea acum toţi sfâşiaţi în bucăţi.

— Un atentat! strigă lady Howard care pricepuse numaidecât despre ce e vorba. Mister Bull, cum ai putut bănui aşa ceva?

— Mă aşteptam eu că nu vom ajunge fără primejdii la castel, răspunse el. Să fi luat pe şofer să conducă, ne duceam pe copcă.

— Doamne Dumnezeule, se tânguia biata femeie, nu au de gând să ne lase în pace.

— Să mergem, zise Joe cu chipul încruntat.

Ne urcarăm în maşină. Nimeni nu vorbea. Presimţeam că vom mai întâmpina multe în ziua aceea.

Castelul Chimeys e o clădire străveche, are însă şi o aripă laterală modernă care pare caraghioasă pe lângă vechea clădire. E aşezat pe un dâmb, aşa că îl puturăm zări de departe.

Din ce ne apropiam Joe mărea viteza, aş putea zice că maşina zbura nu alta. Deodată opri în faţa unui portal monumental de piatră cu doi lei de piatră de amândouă părţile.

Fără-ndoială un vechi castel feudal.

Furăm introduşi îndată în odaia de lucru a lordului. Acum îmi amintii şi eu că îl cunoscusem atunci în India. Lady Howard ţipă când îl văzu căci, deşi numai în vârstă de treizeci şi cinci de ani, părul lordului albise cu desăvârşire.

— Veniţi târziu, poate prea târziu, domnilor, zise el strângându-ne mâinile. V-am mai telegrafiat şi ieri.

— Nu e vina noastră, lord Caterham, pricina întârzierii ţi-o vom spune mai târziu, îi răspunse Joe.

— Voi da ordin să vi se pregătească masa, adaugă lordul cu glas obosit.

— Nu, nu, trebuie să aflu îndată centru ce te urmăreşte cu atâta înverşunare banda X.

— Banda X? făcu lordul tresărind speriat. *Goddam,* mister Bull, ce te face să crezi că ea e? N-am auzit în viaţa mea despre banda aceasta, dar de cinci ori până acum am văzut în diferite împrejurări un X roşu.

— Ţi-ai atras duşmănia acestei organizaţii de bandiţi – nici eu nu ştiu din ce pricină. Te-aş ruga acum să ne spui şi nouă pentru ce ne-ai chemat, poate prin asta vom afla dezlegarea întregului mister.

Lordul dădu din cap îngândurat şi ne oferi ţigări. Vedeam însă cum mâna îi tremura uşor când ne întinse cutia. Apoi începu:

— Veţi fi ştiind şi dumneavoastră din ziare ce s-a petrecut acum două luni. Tata s-a împuşcat şi… văd însă că eşti informat. I-am luat, moştenirea în primire şi m-am căsătorit aproape îndată, iar de atunci trăiesc retras cu soţia mea aici. Să tot fie vreo două săptămâni, mă pomenesc cu o scrisoare anonimă prin care mi se comunică în câteva cuvinte că a doua soţie a tatălui trăieşte şi că în locul ei a fost omorâtă şi dinadins desfigurată o altă femeie. Am pus să se deschidă cavoul şi s-a dovedit într-adevăr că nu era mama-mea vitregă ci camerista ei. De atunci poliţia face într-una cercetări fără să ajungă însă la vreun rezultat. Acum o săptămână pe când îmi beam cafeaua cu soţia mea, ca primi o scrisoare pe care după ce o citi, o aruncă repede în foc. Se îngălbenise grozav la citirea ei şi tremura toată. O întrebai ce conţine scrisoarea, dar soţia mea îmi spuse că e o reclamă, nu scrisoare. Atunci am văzut pentru întâia oară X-ul acela roşu. Slujise de ştampilă. A doua zi sosi altă scrisoare. Soţia mea o distruse înainte de-a putea eu să i-o smulg din mână. O luai la cercetări, ea însă nu-mi răspunse şi plecă repede din cameră. Devenii neliniştit. Veni apoi ziua când văzui acelaşi semn misterios desenat pe fereastra dormitorului ei Atrăsei

atenţia soţiei mele. Când dădu cu ochii de el, ea scoase un ţipăt sfâşietor şi leşină. Acum eram încredinţat că-mi ascunde o taină. Chiar pe când zăcea ea leşinată pe divan, un servitor îmi aduse un bileţel pe care i-l strecurase un cerşetor. Mi-era adresat mie şi pe el scria numai atât: „Lord Caterham, salvează-ţi viaţa, şi ai grijă de soţia dumitale”. Vă puteţi închipui spaima mea. Neştiind ce să fac, v-am scris să veniţi. Înainte de-a închide scrisoarea am fost chemat la căpătâiul soţiei mele. I-am arătat-o şi ei. M-a întrebat dacă am într-adevăr de gând să vi-o trimit. I-am răspuns că da. N-a zis nimic, a dat numai tristă din cap, apoi a izbucnit în plâns. Ca măsură de prevedere am dus singur scrisoarea la poştă. Când m-am întors, soţia mea dispăruse. Am căutat-o toată noaptea, am înştiinţat poliţia, dar până acum nu i s-a putut da de urmă. Aseară am văzut pe placa de sticlă a biroului meu desenat un X roşu... am telegrafiat să veniţi imediat, mister Bull căci mă tem că biletul adus de cerşetor nu mi-a fost trimis numai să mă sperie. Viaţa mea e ameninţată. Ajutaţi-mă să descopăr această taină grozavă. Găsiţi pe soţia mea care mi-e mai dragă ca orice pe lume. Poate reuşiţi să aflaţi unde se găseşte mama mea vitregă şi din ce pricină s-a sinucis bietul tata. Până acum n-am dat nimic în vileag, căci n-am voit să se publice în gazete. Ştiţi dumneavoastră ce să însemne X-ul acela roşu?

— Dumneata citeşti ziarele, lord Caterham?

— Fireşte, mister Bull, dar numai articolele politice.

— Hm... atunci pricep... Ai spus poliţiei despre scrisorile acelea primite de soţia d-tale?

— Nu. Poliţia ştie numai că soţia mea a dispărut. Nici despre X-ul roşu n-am pomenit nimic.

— Mi-am închipuit eu. Foarte rău ai făcut. Semnul acesta e ai unei organizaţii de bandiţi, care au speriat Anglia şi Scoţia. Şeful bandei e o femeie.

Lordul îl privi încremenit.

Mie mi se luă parcă o perdea de pe ochi. Începui să înţeleg unele lucruri, deşi nu legătura dintre ele şi tocmai deschideam gura să-mi spun părerea când îl văzui pe Joe că-mi face semn să tac şi începu să dea lămuriri lordului pentru ce nu putusem veni, mai curând. Nu pomeni însă nimic despre pacheţelul misterios şi bănuiala că necunoscutul care ne înştiinţa la tren despre primejdia care ne ameninţa ar fi o femeie.

Se scuză apoi faţă de lord că ar vrea să se scuture de praf şi ne duserăm în camerele noastre.

Joe mă lăsă singur şi ieşi în grabă, fără să-mi spună un cuvânt.

După un ceas, la cină, îi văzui iar. Chipul îi era mai grav ca de obicei, nici lordul nu prea vorbi iar lady Virginia Howard şedea obosită şi tristă lângă el.

După masă Joe se ridică brusc şi spuse lordului că are de vorbit ceva cu el între patru ochi.

Necăjit şi plictisit coborâi în parc. Mă aşezai pe o bancă şi-mi aprinsei o ţigaretă. Zadarnic îmi trudeam mintea să dezleg taina, îmi era cu neputinţă să-i dau de rost.

Mă întorsei la castel. În vestibul mă întâlni cu doi domni care mă întrebară răstit ce caut acolo. Erau doi poliţişti. Le îndrugai ceva şi-i lăsai în plata Domnului, Deodată mă izbii nas în nas cu Joe. Ieşea din camera lordului.

— A venit şi poliţia secretă, îi spusei eu.

— Aha, aşa! făcu Joe privindu-mă pieziş şi urcă mai departe scara.

Ajunşi în camera noastră îi întrebai:

— Joe, unde e pacheţelul?

Aruncă o privire repede la masă, râse apoi scurt şi răspunse:

— Uf!

— L-au furat, băiatule!

— La dracu! exclamai eu necăjit. Nici măcar nu ştim ce era în el.

— Crezi? Te înşeli, dragă Mac, ştiu acum ce conţinea, căci l-am deschis.

— Ce?

— Un jurnal, însemnările unei biete femei hărţuite. În privinţa lui am avut eu convorbirea asta lungă cu lordul.

— Bine, bine, dar jurnalul a dispărut, Joe!

— M-am aşteptat şi am dorit-o, dragă Mac, căci sunt obosit de acest război al cărui sfârşit aş vrea să fie cât de curând.

— Cu alte cuvinte, crezi că bomba va exploda la noapte?

— Sper cel puţin. Dealtminteri, lordul Caterham ştie acum tot.

Deodată Joe sări de pe scaun, se aplecă sub masă, se ridică îndată şi aruncă repede ceva în cana cu apă.

— Ei, drăcia dracului! strigai eu pălind, iar o maşină infernală.

— Va fi cea din urmă nelegiuire a bandei X, răspunse cu glas aspru Joe. Acuma înţeleg lămurit că în castel se află unul din bandă. Haidem, dragul meu, nu mai întreba nimic. Lordul ne aşteaptă la ora unsprezece în bibliotecă. E timpul.

Joe părea că se teme de ceva, căci dădu buzna pe uşă şi coborî în fugă treptele. Îl urmai. În clipa când să păşească în bibliotecă zării un revolver sclipind în mâna lui, apoi o

detunătură. Se auzi un ţipăt. Un om care stătea în spatele lordului se prăbuşi la pământ şi înainte de a prinde noi de veste, cinci indivizi se năpustiră asupra noastră. Joe începu să lovească în dreapta şi în stânga. Cu pumnii şi picioarele şi nici lordul nu se lăsă mai prejos.

Totul se petrecu cu iuţeala fulgerului. Era o luptă sălbatică. Deodată Joe scoase un fluierat ascuţit şi în clipa următoare geamurile se făcură ţăndări. Indivizii vrură să fugă, dar şase revolvere întinse spre ei îi opri în loc.

Se auzi un „Sus mâinile!” şi după câteva momente bandiţii erau legaţi fedeleş. Joe se apropia de omul pe care îl împuşcase. Era mort. Când ne uitarăm bine, băgarăm de seamă ca era o femeie în haine bărbăteşti: am înţeles imediat că nu putea fi altcineva decât şeful bandei X.

Lordul Caterham stătea ca împietrit în mijlocul odăii şi se uita năuc spre uşă, în pragul căreia se ivise o femeie tânără şi frumoasă gata să leşine.

Joe alergă la ea, o sprijini, o duse apoi pe braţe afară şi strigă să se cheme îndată doctorul.

Îndată după el dispăru şi lordul. Nu pricepeam nimic. Poliţiştii scoaseră pe bandiţii legaţi din castel şi eu însoţii transportul până la maşina poliţiei, care fusese anunţată de cu seară de Joe.

Pe când mă uitam lung după automobilul care pornise în goană, veni Joe şi mă rugă să intru în casă.

— Tânăra femeie e soţia lordului, îmi şopti el. Doctorul i-a făcut chiar acum o spălătură stomacală. Bănuisem eu că va încerca să se sinucidă. Ea a fost necunoscuta care ne dădea mereu de veste când ne ameninţa vreo primejdie.

Găsirăm pe lord în camera soţiei sale. Stătea în genunchi la patul ei şi-i mângâia mâinile.

— Acum ştii tot, Allan, o auzii eu murmurând cu glas stins. Mister Bull, ţi-a spus ce scria în jurnalul meu, totuşi vreau să-ţi povestesc prin viu grai pentru ce am fugit din casa ta. Femeia aceea pe care a împuşcat-o adineauri, şeful bandei X, era mama mea. Până la vârsta de nouăsprezece ani am fost crescută într-un pension din Geneva, pe urmă a venit mama şi m-a luat de acolo ca să mă ducă la Monte Carlo. N-au trecut nici două săptămâni şi m-a măritat cu prinţul italian Alvari. La patru luni după căsătorie l-am găsit pe soţul meu mort în odaia lui. Se împuşcase. S-a crezut că a fost o sinucidere la mijloc, deoarece după moartea lui s-a dovedit că era plin de datorii. Mama m-a luat cu ea şi abia acum mi-am dat seama cine e femeia aceasta:

o cocotă celebră. M-a târât după ea prin fel de fel de localuri de noapte până ce, într-o zi a dispărut fără urmă. De la o prietenă de-a ei am aflat că s-a măritat cât un lord bătrân. Pe mine mă uitase. Prietina mamei m-a luat la ea şi aici te-am cunoscut pe tine, Allan. Nici nu bănuiam că eşti fiul omului cu care se căsătorise mama şi nu ştiam că totul fusese pus la cale de ea. Mi-ai fost drag de cum te-am văzut şi ne-am logodit peste puţin timp. Ţin minte şi acum seara când ai venit să-mi spui grozava nenorocire care ne lovise. Ai plecat îndată la Chimeys şi de la prietena mamei am aflat că femeia ucisă în parc nu era alta decât mama mea. N-am spus nimic, am tăcut de teamă că te voi pierde. Când te-ai înapoiat la Londra ne-am căsătorit. Curând după aceea, pe când mă aflam singură în camera mea la hotel, m-am pomenit cu mama. Mi-a povestit tot planul ei grozav. Omorâse pe primul meu soţ ca să puie mâna pe banii lui şi tot ea ucisese pe bătrânul lord. Otrăvise pe cameristă şi o desfigurase ca să se creadă că a fost soţia lordului. Voia să te omoare acum şi pe tine că să ne rămână nouă toată averea familiei Caterham. Am dat-o afară indignată, am ameninţat-o cu poliţia... eram ca nebună de groază dar mi-era teamă că voi pierde dragostea ta dacă vei afla adevărul. O lună încheiată n-am mai auzit nimic de ea, pe urmă au venit scrisorile acelea de ameninţare. Când soţul meu ţi-a scris, domnule Bull, am zgâriat pe plic cuvintele acelea ca să te păzeşti – urmă tânăra femeie adresându-se acum lui Joe. Tremuram pentru viaţa lui Allan, de aceea am fugit de acasă şi am urmărit banda până la Paris. Acolo unul din ei mi-a furat cutia cu însemnările mele zilnice. Le-am aşternut pe hârtie deoarece mă temeam că voi fi ucisă de ei ca trădătoare. La Paris am fost prinsă de ei şi mama m-a ameninţat cu moartea dacă voi spune cuiva ceva. Am jurat, nu de frică, dar pentru a vă putea înştiinţa în timp de ce vă aşteaptă căci eram mereu cu mama şi cunoşteam toate planurile ei. Unuia dintre bandiţi i-a fost milă de mine şi mi-a făgăduit să facă tot ce îi voi cere. A furat de la mama caietul cu însemnările mele, ca să ţi-l aducă dumitale. Mama însă l-a urmărit şi l-a împuşcat. Acum eram hotărâtă s-o ucid cu mâna mea dar mi-ai luat-o dumneata înainte, mister Bull. Aş fi făcut tot, numai să-mi salvez bărbatul. De aceea am şi tăcut atâta timp. Îmi dau abia acum seama că el m-ar fi iertat dacă îi mărturiseam de la început viaţa mea nenorocită.

Tânăra femeie închise ochii şi scoase un suspin adânc. Lordul se aplecă asupra ei şi o sărută.

A doua zi am părăsit castelul. De banda X n-am mai auzit

nimic de atunci.

SFÂRŞIT

Citiţi în nr. viitor: **Păpuşa vie**, roman poliţist de Marcel Prioliet.

CUPRINS

1 X-UL ROŞU.....3

2 SALTUL MORTAL.....13

3 O CĂLĂTORIE CU PERIPEŢII.....20

4 VIRGINIA HOWARD.....26

5 MĂRTURISIREA.....30

CUPRINS.....37

FEMEI CELEBRE

cuprind biografiile romanţate ale tuturor femeilor, cari prin viaţa lor au lăsat o dâră neştearsă în istoria lumii. Mai mult decât cele mai însemnate fapte de arme, mai mult decât descoperirile ştiinţifice ale capetelor înzestrate, — femeile fatale au imprimat drumuri noui omenirii.
In volume elegante de 128 pag.

FEMEI CELEBRE

dă în fiecare a doua Sâmbătă, povestea eroinelor glorioase a tuturor timpurilor.
Câteva titluri din volumele apărute

1. **Ecaterina Romanova.**
   (Ecaterina I, Împărăteasa Rusiei).
2. **Teodora, Împărăteasa Bizanţului.**
3. **Luize de Lavalliere**
   (Amanta Regelui-Soare).
4. **Salomeea.**
   (Demonul Regelui Irod).
5. **Marchiza de Pompadour.**
6. **Messalina.**
7. **Ana Boleyn**
   (Amanta lui Henry VIII).
8. **Lola Montez**
   (Viaţa unei aventuriere).
9. **Lady Hamilton**
   (Amanta Amiralului Nelson).
10. **Elena Racoviţă.**
11. **Cleopatra, Regina Egiptului.**
12. **Lucrezia Borgia.**
13. **Marchiza de Montespan.**
14. **Isabella, Regina Spaniei.**
15. **Roxelana.**
16. **Gaby Deslys.**
17. **Maria Stuart.**
18. **Cleo de Merode.**
19. **Mata Hari.**
20. **Paulina Borghese.**
21. **Eugenia, Împărăteasa Franţei.**
22. **Prinţesa Katia Dolgoruky.**
23. **Doamna Tallien.**
24. **Prinţesa Chimay.**
25. **Luisa de Coburg.**
26. **Adrienne Lecouvreur.**
27. **Maria Vecera**
28. **Tatiana Aranchuo.**
29. **Ines de Castro.**

PREŢUL UNUI EXEMPLAR
LEI 10

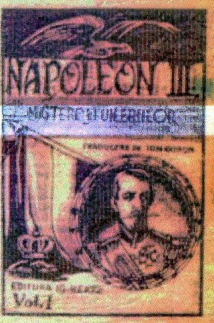

Istoria Franţei este plină de evenimente cari au reţinut atenţiunea lumii întregi, — de tragedii cari, prin amploarea lor, au avut un mare răsunet dealungul veacurilor. Puţini dintre noi sunt în măsură să urmărească bogatele întâmplări cari s'au succedat în istoria marii naţiuni, căci forma greoaie a cronicilor nu poate reţine atenţiunea cititorului grăbit din zilele noastre. Dar scriitori cu renume bine stabilit s'au gândit să redea în pagini de literatură captivantă, unele din aceste evenimente şi de sigur că cel mai bun roman istoric care s'a scris până astăzi, este acela întitulat :

NAPOLEON III
SAU
MISTERELE TUILLERIILOR

In traducerea măiastră a regretatului ION GORUN, scrierea aceasta este formată din 4 volume groase, de peste 2000 pagini, şi se găseşte de vânzare la toate librăriile din ţară, cu preţul de **Lei 35 vol.**

EDITURA IG. HERTZ,
Bucureşti I, Cal. Victoriei 5